

Принципи, що допомагають оволодіти мистецтвом конструктивної взаємодії:

- асертивна поведінка;
- чіткість та простота аргументації;
- під час роботи не слід принижувати опонента;
- не поспішати, не перебивати, дати висловитися;
- виявляти, бачити позитивні та сильні сторони кожної з груп чи окремих осіб.

Таким чином, конструктивна роль у динаміці ділового спілкування належить солідарності у двох формах соціальної інтеграції – партнерстві і співробітництві, а духовні устремління учасників ділового спілкування відбиваються поняттям «партнерство».

Джерела:

1. Андреев В. И. Конфликтология: Искусство спора, разрешения конфликтов, ведения переговоров. – М., 1989. – 180 с.
 2. Анцупов А. Я., Шипилов А. И. Конфликтология: Учебник. – М., 1999. – 551 с.
 3. Бородкин Ф. М., Корякин Н. М. Внимание: конфликт! – Новосибирск, 1988. – 168 с.
 4. Дерябо С., Ясвин В. Гроссмейстер общения. – Луганск, 1998. – 186 с.
 5. Донченко Е. А., Титаренко Г. М. Личность: Конфликт, гармония. – К., 1987. – 216 с.
 6. Запрудский Ю. Г. Внутри конфликта// Социс. – 1993. – № 7. – С. 12-17.
 7. Пірен М. І. Основи конфліктології: Навчальний посібник. – 2-е вид. – К., 1997. – 212 с.
 8. Словник-довідник термінів з конфліктології / За ред. Пірен М. І., Ложкіна Г. В. – Чернівці-Київ, 1995. – 21 с.
 9. Уткин Э. А. Конфликтология. Теория и практика. – М., 1998. – 264 с.
 10. Чмут Т. К. Культура спілкування: Навч. посібник. – Хмельницький, 1996. – С. 33.
-

О. В. Барнич

викладач

Чернігівський державний інститут економіки і управління (м. Чернігів)

ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ПОЧАТКОВОЇ ЛАНКИ ОСВІТИ

Глибина та багатовекторність процесу відродження національної освіти висуває особливі вимоги до всебічного розвитку особистості молодшого школяра на засадах орієнтації на унікальність та неповторність кожної дитини. Уся система освіти покликана ефективно сприяти створенню у суспільстві умов для пізнання людиною себе і світу, розвитку і самореалізації особистості у сучасному суперечливому і динамічному соціально-економічному середовищі, проектуванню людини-творця. Підтвердженням цього є положення, висловлені в Конституції. А саме у другому розділі «Права, свободи та обов'язки людини і грома-

дянина» у статті 23 зазначено, що кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються права і свободи інших людей, та має обов'язки перед суспільством, в якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості.

Система освіти має забезпечувати організацію навчально-виховного процесу з урахуванням сучасних досягнень науки, педагогічної теорії, соціальної практики, варіативність навчальних програм, індивідуалізацію навчання і виховання. Оскільки Державна національна програма «Освіта» серед основних шляхів реформування освіти окреслює і такі, що є спрямованими на забезпечення розвитку освіти на основі нових прогресивних комунікацій, запровадження у навчально-виховний процес сучасних педагогічних технологій та науково-методичних досягнень. Відхід від засад авторитарної педагогіки, що утвердилася в тоталітарній державі і спричинила нівелювання природних задатків і можливостей, інтересів усіх учасників освітнього процесу. Серед принципів реалізації програми є ті, які особливо імпонують сучасним тенденціям, а саме: гуманізація освіти, що полягає в утвердженні людини як найвищої соціальної цінності, у найповнішому розкритті її здібностей та задоволенні різноманітних освітніх потреб, забезпечення пріоритетності загальнолюдських цінностей. Актуальними у контексті досліджуваного є стратегічні завдання реформування змісту освіти, як от: оптимальне поєднання класичної спадщини та сучасних досягнень наукової думки; створення передумов для розвитку здібностей молоді; широке застосування нових педагогічних технологій. Ми вважаємо за доцільне акцентувати увагу також на таких компонентах державної національної програми «Освіта» як пріоритетні напрямки реформування освіти. Серед них прерогативу надамо таким як: формування творчої працелюбної особистості; розвиток індивідуальних здібностей і талантів, забезпечення умов їх самореалізації; впровадження нових підходів, виховних систем, форм і методів виховання, які відповідали б потребам розвитку особистості, сприяли розкриттю її талантів, духовно-емоційних та розумових і фізичних здібностей.

Освітні парадигми сучасності є орієнтованими не лише на масові педагогічні явища, а й на особистість дитини, що, в контексті інноваційних процесів, значною мірою сприяє гармонійному розвитку особистості кожного учня, адже початкова освіта як складова частина загальної середньої освіти спрямована на всебічний розвиток особистості молодших учнів та повноцінне оволодіння ними всіма компонентами навчальної діяльності.